

Julia

Világszerte Nr. 1

Kate Hewitt
Egy lány védelmében

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019
A JÚLIA 681. eredeti címe: *A Di Sione for the Greek's Pleasure*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 681. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-794-4
• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

– Szeretném, ha megtennél nekem valamit.

Natalia betakarta a nagyapja lábát, aztán leült vele szemben. Július volt, és meleg, de az öregember így is fázott a langyos szélben, mely a Long Island Sound felől fújt.

– Persze, *Nonno*, amit csak akarsz. – Natalia és testvérei kiskoruk óta így hívták a nagyapjukat.

Giovanni di Sione elmosolyodott és megcsóválta a fejét.

– Ne tégy elhamarkodott ígéreteket, *piccolina*. Hiszen még nem is tudod, mit akarok kérni tőled.

– Viszont azt tudom, hogy bármit megtennék érted.

Nataliát és testvéreit ugyanis az öreg nevelte fel a szülei hirtelen halálát követően. Natalia maga szinte még kisbaba volt, amikor elárvult. *Nonno* volt az édesapja és az édesanyja egy személyben, és most, hogy a lány ismét itt élt vele a Di Sione-birtokon, ő lett a legfőbb bizalmasa és a legjobb barátja is.

A testvérek némelyike tudatosan tartotta a távolságot a keményen dolgozó és épp ezért időnként megközelíthetetlen nagyapától, és nem nagyon értette Natalia döntését. De amikor a testileg és lelkileg sebzett fiatal lánynak hét évvel ezelőtt segítségre volt szüksége, a nagyapja volt az, aki megmentette.

– Bármit? Biztos? – kérdezte kétkedve az idős férfi. – Még akkor is, ha ezért el kell hagynod a birtokot?

– Nem lehetsz olyan kegyetlen, hogy ilyet kérj tőlem – felelte látszólagos könnyedséggel a lány.

A gondolat, hogy esetleg el kell mennie innen, borzongásra készítette. Szüksége volt a családi birtok nyújtotta menedékre, az elefántcsonttornyára, ahogy a hatalmas luxusvillát nevezte. A biztonságra, amit ez az épület nyújtott számára.

Talia tudta, milyen, ha az ember védtelennek érzi magát. Ha a puszta élete forog veszélyben. És nem akarta ezt még egyszer megtapasztalni, még akkor sem, ha ez azt jelentette, hogy bezárkózva élt itt, a nagyapjánál. Csak akkor hagyta el a birtokot, ha nagy ritkán meglátogatta valamelyik testvérét, vagy ha egy-egy kiállítás tekintett meg valamely közeli művészeti galériában. Különböztetve a városokat, még Long Island Aranypartjának festői településeit is. Ha mégis kimozdult, ezt kizárólag csak autóval tette, sofőr kíséretében.

Mikor a nagyapja biztatta, hogy éljen társasági életet, Talia kijelentette, hogy jobban szereti a vidék csendjét és nyugalomát. Végtére is mi lehet szebb a Long Island Soundnál?

Az idős férfi nem erősködött ilyenkor, de a pillantásán látszott, hogy aggódik unokája visszavonult életmódja miatt.

– Nincs már sok időm, Talia.

A lány bólintott, de nem szólt semmit, mert egyáltalán nem volt biztos benne, hogy egyetlen hang is kijön-e a torkán. Néhány héttel ezelőtt az orvos legfeljebb egy évet jósolt az öregnek. Ennyi van hátra az életéből, mert kiújult a rákbetegsége, melyet húsz évvel ezelőtt egyszer már legyőzött. Mivel a nyolcvankilencedik évét taposta, Giovanni di Sionét nem vágta mellbe a hír.

– Egy év hosszú idő – mondta mosolyogva az orvosnak és az unokáinak, de Talia szíve most is elszorult, ha erre a jelenetre gondolt. Neki nagyon is rövidnek tűnt ez az egy év.

El sem tudta képzelni a házat *Nonno* nélkül. Úgy, hogy már soha nem hangzik fel a nevetése, hogy már nem érezheti megnyugtató jelenlétét a patinás falak között. El sem tudta képzelni, milyen árva lesz itt, ha már csak az alkalmazottakkal oszthatja meg magányát, épp ezért igyekezett mindig elhessegetni a gondolatot.

– Mit tehettek érted? – kérdezte erőltetett derűvel. – Talán egy portrét akarsz magadról?

Talia ugyanis ismert portréfestő lett, legalábbis helyi szinten. A huszonegyedik születésnapjára egy kis műtermet rendezett be neki a nagyapja a birtokon lévő vendégházban, ahonnan pompás kilátás nyílt a Long Island Soundra. Natalia ott fogadta az ügyfeleit, és nagyon élvezte a munkáját.

– Portrét? Ugyan dehogy! – nevetett Giovanni. – Ki akarna egy ilyen csúf öregembert nézegetni? Nem, *cara*, egészen más természetű feladatom van a számodra. Szeretném, ha felkutatnál nekem valamit.

Talia meglepetten hajolt előre, de azért egy kis ijedséget is érzett.

– Találjak meg valamit? – ismételte. – Amit elveszítettél?

– Sok mindent elveszítettem az elmúlt évtizedek folyamán – dűnnyögte az öreg, miközben pillantása a távolba révedt.

Talia figyelmét nem kerülte el sem nagyapja szemének lázas csillogása, sem a hangjában bujkáló szomorúság. Aztán egy mosoly suhant át az öreg arcán, mintha valami szép dolog jutott volna eszébe.

– Csak úgy nevezem őket, hogy az én „elveszett szeretőim”, talán te is hallottad már ezt tőlem. És azt szeretném, ha az egyiket megtalálnád nekem.

De még mennyire, hogy hallotta! Talia nagyon is jól emlékezett ezekre a történetekre. Giovanninak még régen, fiatakorában el kellett adnia mindenét, hogy Szicíliából Amerikába jöhessen, a számára legnagyobb jelentőséggel bíró tárgyakat is. És úgy mesélt unokáinak ezekről a tárgyakról, mint ahogy mások esti mesét olvasnak a gyerekeknek.

Hogy honnan származtak ezek az ékszerek és műtárgyak, vagy hogy miért ragaszkodik ennyire hozzájuk, arról egy szót sem szólt, hiába is faggatták Natalia és testvérei. Egy férfinak megvannak a maga titkai, mondta az öreg ilyenkor titokzatos kis félmosollyal, tovább csigázva unokái kíváncsiságát.

– Aha. Szóval ez egyike az „elveszett szeretőknek”. Mit lehet tudni róla? Miről van szó egyáltalán?

– Egy könyvről. Egy egészen különleges könyvről. Amit nem lesz könnyű megtalálni.

Talia csodálkozva vont a szemöldökét.

– És pont rám akarod bízni ezt a szerinted is nehéz feladatot?

– Igen, *carina*, mert bízom az intelligenciádban és a megérzéseidben. Ja, és a kreativitásodban, ami az egyik legfőbb erősséged.

Talia mosolyogva csóválta a fejét. Meghatódott, ugyanakkor zavarba is hozták a nagyapja szavai.

– Pontosan mi ez a könyv?

– Egy verseskötet. Szerelmes költemények gyűjteménye. Egy ismeretlen költő műve, aki valahol a Földközi-tenger partvidékén élt egykor régen. A címe az, hogy *Il Libro d'Amore*.

– A szerelem könyve – fordította le Talia. – Hány példány létezik ebből a könyvből?

– Legfeljebb egy tucat. Az enyém különleges példány volt, első kiadás, bőrbe kötve.

– És ezt pont én találjam meg neked?

– Igen, *piccolina* – mondta fájdalmas mosollyal Giovanni. – Ez a könyv nagyon sokat jelent nekem. Ahogy kinyitod, az első oldalán van egy kézírásos ajánlás. *Az én drága Luciámnak, örök szerelemmel, B. A.* – A hangja elcsuklott, és gyanúsán pislogott, majd lesütötte a szemét. – Ha ezt olvasod, akkor biztos lehetsz benne, hogy a megfelelő példányt tartod a kezvedben.

Talia, aki már eljátszott a gondolattal, hogy egy online könyvkereskedésen át próbálja fellelni a kívánt könyvet, most rájött, hogy ennél sokkal nehezebb feladat vár rá.

– Ki az a Lucia, és ki az a B. A.? – kérdezte kíváncsian. – Talán a barátaid voltak valamikor?

– Úgy is lehet mondani. Mindenesetre nagyon közel álltak hozzám, és imádták egymást. De ez már egy másik történet.

Giovanni hátradőlt a karosszékében, és megigazította a térdén a takarót. Nagyon sápadt volt, és kimerültnek tűnt. Az utóbbi időben könnyen elfáradt, és ez a beszélgetés láthatóan a szokásosnál is jobban igénybe vette.

– Mi történt a könyvvel? Azt is el kellett adnod, amikor New Yorkba jöttél? – kérdezte Talia.

– Nem, azt Szicíliában hagytam, szóval nem lesz könnyű megtalálni. De ha valakinek, neked biztosan sikerül, *piccolina*. Még akkor is, ha egy ilyen utazásnak nehezebb nekiindulni, mint gondolnád.

– Utazásnak? Nekiindulni? – visszhangozta döbbenten a lány.

Nagyon úgy tűnt, hogy a nagyapja ezt a könyvet használja ürügyül, hogy kitalálja őt a családi

fészekből. Ki a rideg nagyvilágba, ahonnan egyszer már hazamenekült. Nem ez volt az első alkalom, hogy az öreg ezzel próbálkozott, de a lány mindeddig sikeresen verte vissza a próbálkozásait.

– *Nonno* – kezdte most is, de az öregember egyetlen határozott kézmozdulattal elhallgattatta.

– Remélem, nem arra készülsz, hogy megtagadd egy haldokló utolsó kívánságát.

– Ne mondd ezt, kérlek! Hiszen én csak...

– *Cara*, legyünk teljesen őszinték egymáshoz! Nekem kell ez a könyv. Még egyszer utoljára az életben szeretnék arról olvasni, hogy a szerelem legyőz minden akadályt.

A hangja elfúlt, és Talia az ajkába harapott. Hogy is lehet ennyire önző? Hogy lehetnek fontosabbak a félelmei a nagyapja leghőbb kívánságánál?

– Megpróbálom visszaszerezni – ígérte remegő hangon, mire az idős férfi előre hajolt, és a kezére tette csontos kezét. – Tudom, hogy sikerülni fog, *cara*. Mindent megteszel majd, és sikerrel jársz.

1. FEJEZET

– Van itt még egy fiatal hölgy, aki beszélni akar önnel, *Kyrie Mena*.

Angelos Mena összevonta a szemöldökét, és csalódottan félretolta a nagy paksaméta önéletrajzot, amely ott hevert előtte az asztalon. Egyetlen meginterjúvolt jelölt sem felelt meg igazán az elvárásainak, elsősorban azért nem, mert a reménybeli nevelőnőket a jelek szerint sokkal jobban izgatta az ő személye, mint a lánya, Sofia. Ugyanez volt a helyzet a legutóbbi három nevelőnő esetén is.

Az ajkába harapott.

– Még egy? – kérdezte idegesen, majd a hajába túrt, és megcsóválta a fejét. – Az nem lehet. Nincs itt több önéletrajz.

A titkárnője, Eleni, tanácstalanul tárta szét a karját.

– Már órák óta vár, és ragaszkodik hozzá, hogy beszélhessen önnel.

– Annyi biztos, hogy legalább állhatatos – morogta Angelos. – Nos, jó, küldje be!

Eleni cipősarkai határozottan kopogtak a márványpadlón, ahogy elsietett. Angelos közben az ablakhoz lépett, ahonnan csodás kilátás tárult Athénra. Feszült volt, és ideges, nem is csoda, hiszen a tucatnyi jelentkező közül egy sem volt alkalmas rá, hogy akár csak másfél hónapra is ellássa a lánya felügyeletét az állandó nevelőnő helyett.

Pedig néhányan rendelkeztek a megfelelő tapasztalattal és a szükséges referenciákkal, de Sofia egyikük irányába sem tudott megnyílni. A férfit ez nem is lepte meg különösebben, hiszen a hölgyek nem erőltették meg magukat, hogy a kislánya bizalmát megszerezzék. Némelyek arra sem voltak hajlandóak, hogy a szemébe nézzenek, mások meg éppenséggel arcátlanul megbámulták. Nem csoda, ha Sofia félénk és tartózkodó volt velük.

– Mr. Mena?

Angelos megfordult, és a nyitott ajtóban megpillantott egy karcsú és sápadt fiatal nőt, aki azonban meglehetősen elszántnak látszott. Dús, barna haja reménytelenül kócos volt, rózsaszín nyári ruhája gyűrött. Nyilvánvalóan nem az volt az elsődleges célja, hogy Angelost mint férfit lenyűgözze, ami már önmagában jó pontnak számított.

– Hát maga kicsoda? – kérdezte a férfi az anyanyelvén.

– Sajnálom, uram, de nem beszélek görögül. – Talia hangja elcsuklott, az arca lángvörösre színeződött.

– Micsoda? Nem beszél görögül? – kérdezte Angelos hitetlenkedve, tökéletes angolsággal. – De hisz a lányom csak görögül beszél! Ezt mégis hogy gondolta, Miss...?

Hideg mosolya inkább egy vadállat vicsorgására hasonlított, semmint barátságos gesztusra. Nem volt vesztegetni való ideje, úgyhogy azonnal véget akart vetni ennek a fölösleges szájtépésnek.

– Natalia di Sione – mutatkozott be a lány, és zöld szeme megvillant, ahogy felszegte az állát.

Angelos meglepődött. A lányban láthatóan volt spiritusz.

– Egyébiránt a kislánya egész jól megérti az angolt is, amint erről az ittlétem folyamán meggyőződhettem.

– Beszél a lányommal?

– Igen – mondta Natalia, akit elbizonytalanított az éles hang. Önkéntelenül megnedvesítette az ajkát a nyelve hegyével, amire Angelos különös feszülést érzett az ágyékában. – Nem kellett volna?

– Ezt nem mondtam. Nem juttatott el hozzám önéletrajzot, Miss Di Sione.

– Önéletrajzot? – A lány meglepettnek tűnt.

Na, tessék! – gondolta Angelos. Teljességgel felkészületlen, vagyis a napnál világosabb, hogy alkalmatlan.

– Nincs értelme tovább vesztegetni az időnket, kedves kisasszony. Ön nyilvánvalóan nem felel

meg azoknak a feltételeknek, amelyek elengedhetetlenek az állás betöltéséhez.

– Az állás... – visszhangozta a lány.

Angelos sóhajtott egy nagyot, aztán az ajtóhoz lépett, és a kilincsre tette a kezét.

– Köszönöm, hogy idefáradt, Miss Di Sione, de nincs több időm.

– De hiszen még el sem mondtam, amit akartam! – tiltakozott a lány, és önkéntelen mozdulattal a füle mögé túrta zilált haját.

Angelos megbabonázva bámult a tökéletes formájú, apró fülkagylóra.

Theé mou! A fülét bámulom. Mi az ördög ütött belém?!

Hiszen ez a lány csak egy a sok jelentkező közül! Karcsú és formás, de mégis csak egy nevelőnőjelölt, nem több... Angelos megrázta magát.

– Így is eleget hallottam. Nincs önéletrajza, a külseje zilált, és ez az állásinterjú...

– Mégis mire számított? Hiszen néhány órája szállt le a gépem, egyenesen a reptérről jövök... Különben is, miféle állásinterjúról beszél?

– Hát nem azért van itt, mert jelentkezni akar a nevelőnői állásra?

– Nevelőnői állásra? A kislánya mellé?

– Hát persze! Ki más mellé? – tört ki Angelos.

– Igen, hát persze – hebegte Natalia, aki közben lázasan törte a fejét. – Elnézést, hogy nincs nálam önéletrajz, de csak véletlenül szereztem tudomást az állásról. Volna kedves röviden ismertetni a feltételeket és...?

Angelos türelmetlen kézmozdulattal szakította félbe.

– A nyolcéves lányom, Sofia mellé keresek nevelőnőt ideiglenesen, mindössze hat hétre, mert az a hölgy, akit felvettem mellé, csak szeptembertől tudja elfoglalni az állást.

– Ó, igen, igen, már emlékszem – bólogatott élénken Talia.

– Mondja, van tapasztalata ebben a munkakörben, Miss Di Sione?

– Kérem, szólítson Taliának. A válasz a kérdésre pedig az, hogy sajnos nincsen.

– Nincs? Akkor tényleg csak az időmet vesztegeti, kisasszony.

Talia összerezett, de a következő pillanatban kihúzta magát.

– Akkor talán kérdezzük meg Sofiát, hogy vajon az ő idejét is hiába vesztegettem-e.

A férfi szeme megvillant, mire Talia hátán végigfutott a hideg. Angelos Mena félelmet keltett benne, ugyanakkor vonzotta is, mint valami mágnes. Ez volt az a pillanat, amikor megsejtette, hogy ez az ember veszélyes lehet számára.

A méretre szabott öltöny és a drága óra illett a gazdag és hatalmas üzletember imázsához. Széles mellkasa előtt összefont karja csak még inkább kihangsúlyozta sportos alakját, és ha nem nézett volna maga elé olyan komoran, Talia kifejezetten jóképűnek mondta volna.

A szeme fekete volt, mint a szurok, rövidre nyírt haja úgyszintén.

A lány négy hosszú óráig rostokolt az előszobában, várva a lehetőséget, hogy a nagy ember bejelentés nélkül is fogadja, és végre beszélhessen vele az *Il Libro d'Amoré*ről.

Többhetes komoly kutatómunka kellett hozzá, hogy kiderítse a könyv vélhető tulajdonosának nevét és elérhetőségét. Ő pedig azonnal ideutazott, anélkül hogy tudta volna, vajon megvan-e még neki a kötet, vagy esetleg rég eladta vagy elajándékozta.

Telefonon ugyanis csak Angelos Mena személyi titkáráig jutott el, és biztosra vette, hogy a hölgy egyetlen üzenetét sem adta át a főnökének. Annál is inkább mérget vehetett erre, hiszen ellenkező esetben a férfi valószínűleg felismerte volna a nevét. Most, hogy Menát személyesen is láthatta, elveszett minden reménye. Semmi esélyt nem látott rá ugyanis, hogy a férfi átadja neki a könyvet, csak mert ő szépen megkéri erre.

Persze ha az elkövetkező másfél hónapot itt töltene mint Sofia nevelőnője, akkor talán időt nyerhetne...

– Mindjárt meg is tesszük! – mordult fel Angelos, és kicsörtetett a szobából.

Talia sóhajtott egy nagyot, és lerogyott az egyik látogatószékre. A lába remegett, a halántéka lüktetett. Kilenc órát ült a repülőn, majd átvágott Athén zsúfolt utcáin. Ez nem kevés önuralmat igényelt, valahányszor ugyanis hozzáért valaki az utcán, hevesen összerezett, és megrohanta a

torokszorító félelem. A szíve úgy vert, hogy a mellkasa is belesajdult.

Teljesen kimerült ettől az úttól, valamiért mégis úgy érezte, megérte.

Felállt, odalépett az ablakhoz, kinézett rajta a városra, megszemlélte a távolban az Akropolisz romjait. Különös izgatottságot érzett, mintha megint tizennyolc éves lenne, és kíváncsian várná, mi mindent tartogat számára az élet.

– Miss Di Sione?

Talia ijedten perdült meg, mintha tilosban járt volna. Micsoda lehetetlen alak! Hát már ahhoz is engedély kell, hogy az ablakon kinézessen?

– Ez itt a lányom, Sofia.

– Igen, tudom. – Talia mosolyogva lépett oda a kislányhoz, akinek az arcából nem sok látszott a haja miatt, jobb felét ugyanis egy barnásvörös forradás csúfította el. Emiatt a gyerek úgy tartotta a fejét, hogy lehulló fürtjei jótékonyan eltakarják a sebhelyet. Talia szíve elszorult, annyira megsajnálta. A sebekről ő is tudott egyet s mást, holott az ő hegei láthatatlanok voltak.

– Szia, Sofia! – köszöntötte barátságosan a kislányt, miközben Angelos olyan komoran nézte őket, hogy Talia azon kezdett töprengeni, vajon hogy eshet a gyerekek, ha az apja mindig ilyen ridegen bámulja.

Mialatt várt, Talia papírt és ceruzát vett elő unalmában, és gyors karikatúrát rajzolt az egyik vele együtt várakozó nagydarab hölgyről, aki gombszeme és jellegzetes, pisze orra miatt igen hálás téma volt. A közelében futkosó Sofia, akit az apja időnként behívott az irodájába, a nyakát nyújtogatva figyelte, majd kuncogni kezdett. Talia ránézett, mire cinkosan összenevettek. A kislány rövid habozást követően leült mellé egy üres székre, majd rábökött egy újabb papírra.

Talia eleget tett a néma felszólításnak, és emlékezetből lerajzolt még két-három nevelőnőjelöltet, akik már elmentek. Aztán adott egy papírt Sofiának, meg pár színes krétát is hozzá. A kislány erre sárga homokos partot rajzolt, mögéje kék tengert, majd egy vöröslő naplementét.

– Nagyon szép – dicsérte meg Talia.

– *Spiti* – sóhajtott a gyerek, majd mivel a fiatal nő kérdően nézett rá, angolul hozzátette: – Otthon.

– Sofia! – Angelos Mena mély hangja rángatta vissza Taliát a jelenbe. Mire felnézett, a kislány már az apja mellett állt, aki a vállára tette napbarnított kezét, és mondott neki valamit görögül.

Sofia visszanézett rá, és félénken elmosolyodott.

– *Yassu*.

Angelos ismét mondott valamit, majd Taliára pillantott.

– Épp azt mondtam a lányomnak, hogy maga nem beszél angolul – magyarázta.

– Hiszen azt már tudja – állapította meg egykedvűen a lány. – És ez egyáltalán nem akadályozott meg minket az előbb abban, hogy elbeszélgessünk. Sofia jobban tud angolul, mint gondolja, Mr. Mena.

– *Kyrie Mena* – helyesbített a férfi.

Talia erőt vett magán, és nem kezdte forgatni a szemét.

– *Kyrie Mena* – ismételte engedelmesen.

Míg apa és lánya beszélgettek, próbálta jól-rosszul leplezni a fáradtságát, és közben azon töprengett, mi az ördögöt keres itt. Hiszen a nagyapja könyvéért jött, nem azért, hogy nevelőnő legyen! Ha egy csöpp esze volna, most azonnal befejezné ezt a színjátékot, és bevallaná, mi célból érkezett. Igaz, akkor Mena azonnal kihajtaná, *Nonno* pedig keresztet vethetne az *Il Libro d'Amoréra*.

Talia lüktető halántékára szorította az ujjait, pedig már jó előre tudta, hogy ettől biztosan nem fog elmúlni a fejfájása, mely már a repülőgépen kezdődött.

Angelos és Sofia beszélgetése elhúzódott, Talia lába pedig kezdte felmondani a szolgálatot.

– Bocsánat, de én most leülök – rogyott le a legközelebbi székre. Arcát a tenyerébe temette, és vett néhány mély lélegzetet, de így sem lett jobban.

Angelos egy másodperccel később már ott volt mellette.

– Miss Di Sione! – csattant fel élesen. – Jól van?